

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 297/2025
10.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгомир Ђуришић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Станко Петрушић, адвокат из ..., ради предаје поседа, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Панчеву, у седници одржаној 10.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу, Судска јединица у Белој Цркви П 1297/21 од 31.01.2025. године, **НАДЛЕЖАН ЈЕ** Апелациони суд у Београду.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу, Судска јединица у Белој Цркви П 1297/21 од 31.01.2025. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да преда, односно врати тужиоцу у посед узурпирани део кат.парцеле бр. ... у потесу „...“ у површини од 996 м² од чега број дела 1, грађевинско земљиште изван грађевинског подручја, земљиште под делом зграде, површина дела 10 м² и број дела 2, грађевинско земљиште изван грађевинског подручја, њива б. класе, површина дела 986 м², уписане у лист непокретности бр. ... КО ..., власништво тужиоца 1/1, све према налазу и мишљењу вештака геодетске струке Милоша Калинића од 30.07.2024. године, са скицом идентификације, који је саставни део пресуде, са мерама и границама ближе наведеним у овом ставу изреке, те да са узурпираног дела земљишта тужена уклони жичане оградe са бетонским стубовима. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 224.740,00 динара.

Против наведене пресуде тужена је изјавила жалбу Апелационом суду у Београду у складу са поуком о правном леку, а који се решењем Гж 2334/25 од 30.05.2025. године огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби и предмет уступио Вишем суду у Панчеву, као стварно и месно надлежном суду.

Виши суд у Београду није прихватио стварну надлежност, сматрајући да се ради о спору о непокретности који према члану 469. ЗПП не може бити спор мале вредности и да је зато за одлучивање о жалби у тој врсти спора надлежан апелациони суд, због чега је списе предмета уз пропратни акт Гж 414/25 од 24.06.2025. године доставио Врховном суду ради решавања насталог сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб месне надлежности, на основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) и члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Апелациони суду у Београду.

Одредбом члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалби на одлуке основних судова и то на решења донета у грађанскоправном спору; на пресуду у спору мале вредности; на одлуке донете у поступку извршења и обезбеђења; на решења донета у ванпарничном поступку, док апелациони суд, применом члана 26. став 1. тачка 3. истог закона, одлучује о жалби на пресуду основног суда у грађанскоправном спору, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, док је ставом 4. истог члана прописано да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео на прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2). Одредбом члана 469. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Према стању у списима, тужилац је 22.09.2021. године поднео тужбу против тужене ради предаје поседа. Првостепеном пресудом, којом је усвојен тужбени захтев, утврђено је да тужилац тужбу заснива на одредби члана 37. Закона о основама својскоправних односа, у образложењу наводећи да је тужилац власник предметних непокретности, да се парцеле тужиоца и тужене граниче, те да је тужена 28.05.2021. године запчела извођење радова копањем рупа ради постављања бетонских стубова, а затим оградилa део своје парцеле постављањем жичане ограде на бетонским стубовима и капије, чиме је узурпирала и до парцеле ... КО ..., које је власништво тужиоца.

Имајући у виду наведено, одлучено је о захтеву тужиоца који се односи на остваривање његовог својинског права на непокретности, односно на реализацију својинско-правних овлашћења која произилазе из права својине, па се ради о спору о непокретности у смислу члана 469. ЗПП, те стога наведена првостепена пресуда није донета у спору мале вредности у смислу члана 468. ЗПП без обзира на вредност предмета спора која је означена у тужби (12.000,00 динара), због чега је, применом члана 26. Закона о уређењу судова, Врховни суд нашао да је за одлучивање о жалби на првостепену пресуду надлежан Апелациони суд у Београду.

На основу изнетог, Врховни суд је применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**